

Дѣдитѣ ни сж имали още и разни груби суевѣрія. Тѣй, тѣ вѣрвали въ магиитѣ, тайнствени обряди, които се извършвали отъ една страна, за прѣдпазване отъ разни напасти, за изгонване на нѣкоя нечиста сила, за излѣкуване отъ болести или за вѣдворяване на сѣмейното щастие и задоволство; а отъ друга страна магиитѣ се правѣли за да причинятъ на враговетѣ всевъзможни бѣди и да се прѣдадатъ тия врагове въ властѣта на злобнитѣ мжчители—бѣсоветѣ.

Най-послѣ нашитѣ прадѣди обожавали и нѣкои вѣрѣдни животни, като напр. вълцитѣ и мишкитѣ. И до сега сж запазени у насъ така нареченитѣ „вълчи праздници“ и „миши день“, прѣзъ които суевѣрнитѣ жени не смѣятъ нищо да работятъ.

Славянитѣ нѣмали понятие за сждбата и не ѝ приписвали никакво значение, а всичко отдавали на боговетѣ, затова, когато влизали въ сражение или заболявали, обѣщавали имъ, че, ако бждатъ запазени, ще имъ принесатъ благодарствена жертва.

Славянитѣ нѣмали храмове, а се молѣли подъ открито небе: въ храсталациитѣ, подъ сѣнката на нѣкой исполински джбъ и по високитѣ мѣста, като принасяли въ жертва бикове и други животни и като пѣли. При жертвоприношенията тѣ правѣли прѣдсказвания, вѣроятно по кръвѣта или по вжтрѣшността на жертвения животни. Жреци сжщо нѣмали. Тѣхната роля изпълнявали старѣйшинитѣ. Нѣмали и идоли. — Само у полабскитѣ славяни се било развило и то доста късно жреческо съсловие, а идоли били намѣрени освѣнъ у полабскитѣ, още и у рускитѣ славяни и то чакъ въ вѣреме на покрѣстваването имъ.

Още прѣди разселването си изъ Европа славянитѣ вѣрвали въ задгробния животъ. Душата, споредъ тѣхъ, била сжщество отдѣлно и различно отъ тѣлото; тя живѣла въ гърдитѣ и се проявявала въ дишането.

А за произхода на свѣта вѣрвали, че отначало всичко било покрито съ вода: Господъ брѣкналь въ дъното на водата, извадилъ пѣськъ и го посипаль по повърхността ѝ. Тѣй се образувала земята. Така щото